

OPPOSITIOBLOKISTA NKP(b):ssa

Teesit NKP(b):n XV Yleisliittolaiselle konferenssille, jotka konferenssi hyökyysi ja NKP(b):n Keskuskomitea vahvisti ⁷⁵

Nykyisen kauden luonteenomaisena piirteenä on taistelun monimutkaistuminen toisaalta kapitalististen valtioiden ja meidän maamme välillä ja toisaalta sosialististen ainesten ja kapitalististen ainesten välillä maamme sisällä.

Kun maailman pääoman yritykset maamme taloudelliseen piirittämiseen, sen poliittiseen eristämiseen, verhottuun saartoon ja vihdoin suoranaiseen koston Neuvostoliiton työläisten antamasta avusta Lännen taisteleville työläisille ja Idän sorretuille kansoille synnyttävät ulkoista laatua olevia vaikeuksia, niin maamme siirtyminen kuntoonpalauttamiskaudesta teollisuuden uudelleenjärjestämiseen uuden tekniikan perustalla ja sen johdosta mutkallisemmaksi muuttuva taistelu taloutemme kapitalististen ja sosialististen ainesten välillä synnyttävät sisäistä laatua olevia vaikeuksia.

Puolue näkee nämä vaikeudet ja sillä on mahdollisuus voittaa ne. Proletariaatin miljoonaisten joukkojen tukemana puolue jo voittaa näitä vaikeuksia johdattaen varmana maatamme sosialismiin johtavaa

tietä. Mutta eivät kaikki puolueemme osastot usko keskeytymättömän eteenpäinmenon mahdollisuuteen tulevaisuudessa. Puolueemme eräät osat, tosin pienilukuiset osat, jotka ovat pelästyneet vaikeuksia, tuntevat väsymystä ja horjuntaa, ne joutuvat epätoivon valtaan ja viljelevät lamaannusmielialoja, niihin tarttuu epäusko proletariaatin luoviin voimiin ja ne joutuvat antautumisideologian valtaan.

Tässä mielessä nykyinen murroskausi muistuttaa jossain määrin lokakuussa 1917 ollutta murroskautta. Kuten silloinkin, lokakuussa 1917, mutkallinen tilanne ja porvarillisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymisen vaikeudet aiheuttivat puolueen erään osan horjuntaa, tappiomielialoja ja epäuskoa vallan valtaamismahdollisuuteen ja sen pitämiseen proletariaatin käsissä (Kamenev, Zinovjev), niin nytkin, nykyisellä murroskaudella, vaikeudet sosialistisen rakennustyön uuteen vaiheeseen siirtymisessä synnyttävät horjuntaa puolueemme eräissä piireissä, epäuskoa maamme sosialististen ainesten voiton mahdollisuuteen kapitalistisista aineksista, epäuskoa sosialismin voitokkaan rakennustyön mahdollisuuteen Neuvostoliitossa.

Oppositioblokki on näiden lamaannus- ja tappiomielialojen ilmausta puolueemme erään osan riveissä.

Puolue näkee vaikeudet ja sillä on mahdollisuus voittaa ne. Mutta näiden vaikeuksien voittamiseksi on ennen kaikkea voitettava lamaannusmielialat ja tappioideologia puolueemme erään osan riveissä.

Oppositioblokki, joka lokakuun 16 p:nä 1926 päivätyssä asiakirjassaan sanoi luopuvansa ryhmäkuntalaisuudesta ja tekevänsä pesäeron ilmeisen menshe-

vistisistä ryhmittymistä NKP(b):n sisällä ja sen ulkopuolella, samalla julistaa pysyvänsä vanhoissa periaatteellisissa asemissaan, olevansa luopumatta periaatteellisista virheistään ja tulevansa puolustamaan noita virheellisiä mielipiteitä puolueen sääntöjen puitteissa.

Tämä merkitsee sitä, että oppositioblokki aikoo edelleenkin viljellä puolueessa lamaanus- ja antautumismielialoja, että se aikoo edelleenkin propagoida puolueessa virheellisiä mielipiteitään.

Siksi puolueen päiväjärjestyksessä oleva tehtävä on se, että paljastetaan oppositioblokin tärkeimpien katsantokantojen periaatteellinen erheellisyys, selitetään, etteivät ne sovi yhteen leninismen perusteiden kanssa, ja käydään päättäväistä aatteellista taistelua oppositioblokin periaatteellisia virheitä vastaan niiden voittamiseksi täydellisesti.

I

„UUDEN OPPOSITION“ SIIRTYMINEN TROTSKILAISUUTEEN PERUSKYSYMYKSESSÄ VALLANKUMOUKSEMME LUONTEESTA JA PERSPEKTIIVEISTÄ

Puolue lähtee siitä, että vallankumouksemme on sosialistinen vallankumous, että Lokakuun vallankumous ei ole ainoastaan signaali, sysäys ja lähtökohta sosialistiselle vallankumoukselle Lännessä, vaan samalla se on, ensinnäkin, maailman vallankumouksellisen liikkeen edelleen kehittämisen tukikohta ja, toiseksi, se panee alulle siirtymiskauden kapitalismista sosialismiin Neuvostoliitossa (proletariaatin diktatuuri), minkä aikana proletariaatti, noudattaen oikeaa

politiikkaa talonpoikaiston suhteen, voi rakentaa ja se tulee menestyksellisesti rakentamaan täydellisen sosialistisen yhteiskunnan, jos tietenkin kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen mahti toisaalta ja Neuvostoliiton proletariaatin mahti toisaalta tulee olemaan riittävän suuri sitä varten, että Neuvostoliitto voidaan suojata imperialismiin sotilaalliselta interventioltä.

Trotskilaisuus on kokonaan toista mieltä vallankumouksemme luonteesta ja perspektiiveistä. Siitä huolimatta, että trotskilaisuus kulki lokakuussa 1917 puolueen mukana, se on pitänyt ja pitää edelleenkin lähtökohtana sitä, että vallankumouksemme **sinänsä** ei itse **asiassa** ole sosialistinen vallankumous, että Lokakuun vallankumous on vain merkki, sysäys ja lähtökohta sosialistiselle vallankumoukselle Lännessä, että jos maailmanvallankumous viivästyy ja ellei voitokas sosialistinen vallankumous Lännessä ehdi avuksi aivan lähi aikoina, niin proletaarisen vallan Venäjällä täytyy kukistua tai rämettyä (mikä merkitsee samaa) proletariaatin ja talonpoikaiston välis-ten kiertämättömien yhteenottojen painostuksesta.

Samaan aikaan kun puolue, järjestäen Lokakuun vallankumousta, lähti siitä, että „socialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa“, että „tämän maan voittanut proletariaatti, pakkoluovutettuaan kapitalistien omaisuuden ja järjestettyään omassa maassaan sosialistisen tuotannon“, voi nousta ja sen on noustava „muuta, kapitalistista maailmaa vastaan vetäen puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostattaen näissä maissa kapinan kapitalis-

teja vastaan, esiintyen tarpeen vaatiessa jopa sotavoiminkin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan“ (Lenin, XVIII osa, s. 232—233), — niin trotskilaisuus, joka oli yhteistoiminnassa bolshevikkien kanssa Lokakuun kaudella, piti päinvastoin lähtökohtana sitä, että „olisi toivotonta luulla... että esimerkiksi vallankumouksellinen Venäjä voisi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan“ (Trotski, III nide, 1. osa, s. 90, „Rauhan ohjelma“, joka ilmestyi ensi keran elokuussa 1917).

Samaan aikaan kun puolue lähtee siitä, että Neuvostoliitossa on olemassa „kaikki, mikä on välttämätöntä ja riittävää“ „täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten“ (Lenin, „Osuustoiminnasta“), niin trotskilaisuus päinvastoin pitää lähtökohtana sitä, että „sosialistisen talouden todellinen nousu Venäjällä käy mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen tärkeimmissä Euroopan maissa“ (Trotski, III nide, 1. osa, s. 93, vuonna 1922 kirjoitetussa „Jälkilauseessa“ „Rauhan ohjelmaan“).

Samaan aikaan kun puolue lähtee siitä, että „10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon ja voitto koko maailman mitassa on taattu“ (Lenin, „Elintarvikeverosta“ nimisen kirjaseen suunnitelma⁷⁶), trotskilaisuus päinvastoin lähtee siitä, että proletariaatilla ei voi olla oikeita suhteita talonpoikaistoon ennen maailmanvallankumouksen voittoa, että vallan ottanut proletariaatti „joutuu vihamielisiin yhteen-törmäyksiin ei vain kaikkien porvariston ryhmien kanssa, jotka olivat kannattaneet sitä sen vallankumouksellisen taistelun ensi aikoina, vaan myöskin talonpoikaiston laajojen joukkojen kanssa, joiden myö-

tävaikutuksella se oli tullut valtaan“, että „ristiriitaisuudet työväenhallituksen asemassa takapajuisessa maassa, jossa on valtava enemmistö talonpoikaisväestöä, voivat saada ratkaisunsa vain kansainvälisessä mittakaavassa, proletariaatin maailmanvallankumouksen areenalla“ (Trotski, vuonna 1922 kirjoitettu „Alkulause“ kirjaan „1905“).

Konferenssi toteaa, että näillä Trotskin ja hänen hengenheimolaistensa käsityksillä peruskysymyksestä vallankumouksemme luonteesta ja perspektiiveistä ei ole mitään yhteistä puolueemme käsitysten kanssa, leninismin kanssa.

Konferenssi on sitä mieltä, että tuollaiset käsitykset, jotka väheksyvät vallankumouksemme historiallista merkitystä ja ominaispainoa maailman vallankumouksellisen liikkeen edelleen kehittämisen tukikohtana, jotka heikentävät neuvostoproletariaatin tahdonvoimaa sosialismin edelleen rakentamisessa ja jotka ehkäisevät siten kansainvälisen vallankumouksen voimien valloilleen pääsemistä, ovat siten ristiriidassa Kommunistisen Internationalen todellisen internationalismin ja peruslinjan periaatteiden kanssa.

Konferenssi on sitä mieltä, että nämä Trotskin ja hänen hengenheimolaistensa mielipiteet ovat suoranaista lähentymistä sosialidemokratian mielipiteisiin, sen nykyisen johtajan Otto Bauerin mielipiteisiin, joka väittää, että „Venäjällä, missä proletariaatti muodostaa vain mitättömän vähemmistön kansakunnasta, se voi pystyttää herruutensa ainoastaan väliaikaisesti“, että „se joutuu kiertämättä menettämään sen heti, kun kansakunnan talonpoikaisjoukko kypsyy sivistyksellisessä suhteessa siinä määrin, että se

voi itse ottaa vallan käsiinsä“, että „teollisen sosialismin väliaikainen herruus agraarisella Venäjällä on ainoastaan liekki, joka kutsuu teollisen Lännen proletariaattia taisteluun“, että „ainoastaan poliittisen vallan valtaaminen teollisen Lännen proletariaatin käsiin voi turvata teollisen sosialismin pitkäaikaisen herruuden“ Venäjällä (kts. O. Bauer, „Bolshevismi vaiko sosialidemokratia“, saksan kielellä).

Siksi konferenssi pitää tuollaisia Trotskin ja hänen hengenheimolaistensa mielipiteitä **sosialidemokraattisena poikkeamana** puolueessamme peruskysymyksessä vallankumouksemme luonteesta ja perspektiiveistä.

Perusseikkana puolueen sisäisten suhteiden kehityksessä NKP(b):ssa XIV edustajakokouksen jälkeen (joka tuomitsi „uuden opposition“ periaatteelliset mielipiteet) on se seikka, että „uusi oppositio“ (Zinoviev, Kamenev), joka aikaisemmin taisteli trotskilaisuutta vastaan, sosialidemokraattista poikkeamaa vastaan puolueessamme, on siirtynyt trotskilaisuuden aatteellisten asemien kannalle, että se on luovuttanut kokonaan ja täydellisesti entiset puolueen yleistä kantaa edustavat asemansa trotskilaisuudelle, esiintyen nyt trotskilaisuuden puolesta yhtä kiivaasti kuin se esiintyi aikaisemmin trotskilaisuutta vastaan.

„Uuden opposition“ siirtymisen trotskilaisuuden puolelle on määrännyt kaksi perusseikkaa:

a) väsyneisyys, horjunta, proletariaatille vieraat lamaannus- ja tappiomielialat „uuden opposition“ kannattajain keskuudessa uusien vaikeuksien koittaessa nykyisellä murroskaudella, ja Kamenevin ja Zinovievin nykyinen horjunta ja tappiomieli-

ala ei ole sattumalta syntynyt, vaan se on sen horjunnan ja lamaanusmielialan toistumista, uusiintumista, mikä heillä ilmeni yhdeksän vuotta sitten, lokakuussa 1917, silloisen murroskauden vaikeuksien edessä;

b) „uuden opposition“ täydellinen tappio XIV edustajakokouksessa ja sen yhteydessä syntynyt pyrkimys yhdistymiseen trotskilaisten kanssa hinnalla millä hyvänsä, jotta yhdistämällä nämä kaksi ryhmää, trotskilaiset ja „uuden opposition“, saataisiin korvatuksi näiden ryhmien heikkous ja eristyneisyys proletaarisista joukoista, etenkin kun trotskilaisuuden aatteelliset asemat vastasivat täydellisesti „uuden opposition“ nykyisiä lamaanusmielialoja.

Siten on selitettävissä myöskin se tosiasia, että oppositioblokista on tullut kokoontumispaikka kaikille ja kaikenlaisille puolueen ja Kominternin tuomitsemille vararikkoutuneille virtauksille NKP(b):n sisällä ja sen ulkopuolella, „demokraattisista sentralisteista“⁷⁷ ja „työläisoppositiosta“ NKP(b):ssa „ultravasemmistolaisiin“ opportunisteihin Saksassa ja souvarinelaiten kaltaisiin likvidaattoreihin⁷⁸ saakka Ranskassa.

Siitä johtuu myös se keinoista piittaamattomuus ja periaatteettomuus politiikassa, mikä tuli perustaksi trotskilaisten ja „uuden opposition“ blokin olemassaololle ja jota ilman ne eivät olisi voineet kerätä yhteen erilaisia puoluevastaisia virtauksia.

Näin ollen toisaalta trotskilaiset ja toisaalta „uusi oppositio“ aivan lainmukaisesti yhtyivät sosialidemokraattisen poikkeaman ja erilaisten puoluevastaisten ainesten periaatteettoman yhtymän yhteisen ryhmäohjelman perustalla taistelussa puoluetta vastaan,

muodostaen siten oppositioblokin, joka on — uudessa muodossa — jotakin Elokuun blokin (1912—1914) uusiintumisen tapaista.

II

OPPOSITIOBLOKIN KÄYTÄNNÖLLINEN OHJELMA

Oppositioblokin käytännöllinen ohjelma on tämän blokin tekemän perusvirheen suoranaista jatkoa vallankumouksemme luonnetta ja perspektiivejä koskevassa kysymyksessä.

Oppositioblokin käytännöllisen ohjelman tärkeimmät erikoisuudet sisältyvät seuraaviin peruskohtiin:

a) **Kansainvälisen liikkeen kysymykset.** Puolue lähtee siitä, että edistyneet kapitalistiset maat ovat yleensä ottaen osittaisen, väliaikaisen vakaantumisen tilassa, että nykyinen kausi on vallankumousten välistä kautta, joka velvoittaa kommunistisia puolueita valmistamaan proletariaattia edessäolevaan vallankumoukseen, että pääoman hyökkäys, joka turhaan yrittää lujittaa vakaantumista, ei voi olla aiheuttamatta työväenluokan vastataistelua ja sen voimien yhdistämistä pääomaa vastaan, että kommunististen puolueiden on sekaannuttava kärjistyvään luokkataisteluun ja muutettava pääoman rynnäköit proletariaatin vastarynnäköiksi proletariaatin diktatuurin pystyttämistä varten, että näiden tarkoituksien saavuttamiseksi kommunististen puolueiden on saatava puolelleen työväenluokan miljoonajoukot, jotka kulkevat yhä vielä reformististen ammattiliittojen ja II Internationalen mukana, että näin ollen

yhteisrintamataktiikka on tarpeellista ja välttämätöntä kommunistisille puolueille.

Oppositiblokki lähtee kokonaan toisista edellytyksistä. Oppositiblokki, joka ei usko vallankumouksemme sisäisiin voimiin ja joka on joutunut epätoivon valtaan maailmanvallankumouksen viivästymisen takia, luisuu pois vallankumouksen luokkavoimien marxilaisen analyysin pohjalta „ultravasemmistolaisen“ itsensäpettämisen ja „vallankumouksellisen“ seikkailemisen pohjalle, kieltää osittaisen kapitalistisen vakaantumisen olemassaolon ja eksyy siten salaliittolaiskapinain tielle.

Siitä johtuu opposition vaatimus yhteisrintamataktiikan tarkistamisesta ja Englantilais-Venäläisen komitean hajoittamisesta, ammattiliittojen osuuden ymmärtämättömyys sekä tunnus ammattiliittojen vaihtamisesta uusiin, tuulesta temmattuihin proletariaatin „vallankumouksellisiin“ järjestöihin.

Siitä johtuu, että oppositioblokki kannattaa „ultravasemmistolaisia“ kirkujia ja opportunisteja Kommunistisessa Internationalessa (esimerkiksi Saksan puolueessa).

Konferenssi on sitä mieltä, että oppositioblokin politiikka kansainvälisellä alalla ei vastaa internationalisen vallankumouksellisen liikkeen etuja.

b) Proletariaatti ja talonpoikaisto Neuvostoliitossa. Puolue pitää lähtökohtana sitä, että „Diktatuurin korkein periaate on proletariaatin liiton ylläpitäminen talonpoikaiston kanssa niin, että proletariaatti voisi säilyttää itsellään johtoaseman ja valtiovallan“ (Lenin, XXVI osa, s. 460), että proletariaatti voi ja sen pitää olla talonpoikaiston perusjoukkojen johta-

jana taloudellisella alalla, sosialismin rakentamisessa, samoin kuin se oli lokakuussa 1917 talonpoikaiston johtajana poliittisella alalla, porvariston vallan kukistamisessa ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisessä; että maan teollistaminen voidaan suorittaa vain siinä tapauksessa, jos se tulee nojautumaan teollisuutemme perusmarkkinat muodostavan talonpoikaiston enemmistön (köyhälistön ja keskitalonpoikien) aineellisen aseman vähitellen tapahtuvaan paranemiseen, että sen vuoksi on harjoitettava sellaista talouspolitiikkaa (hintapolitiikkaa, veropolitiikkaa j.n.e.), joka lujittaa teollisuuden liittoyhteyttä talonpoikaistalouden kanssa ja säilyttää työväenluokan liiton talonpoikaiston perusjoukon kanssa.

Oppositioblokki lähtee kokonaan toisista edellytyksistä. Poiketen syrjään leninismin peruslinjasta talonpoikaiskysymyksessä, uskomatta proletariaatin johtoasemaan talonpoikaiston suhteen sosialistisessa rakennustyössä ja pitäen talonpoikaistoa pääasiassa vihamielisenä aineksena oppositioblokki ehdottaa sellaisia taloudellisia ja finanssitoimenpiteitä, jotka ovat omiaan vain hajoittamaan kaupungin ja maaseudun välistä liittoyhteyttä, rikkomaan työväenluokan ja talonpoikaiston liiton ja horjuttamaan siten kaikkia todellisen teollistamisen mahdollisuuksia. Sellaisia ovat esimerkiksi: a) opposition ehdotus teollisuustavaroiden tehtaanhintojen korottamisesta, mikä korotus ei voi olla aiheuttamatta vähittäishintojen kohoamista, talonpoikaisköyhälistön ja keskitalonpoikien huomattavan osan köyhtymistä, sisäisten markkinoiden vastaanottokyvyn alenemista, eripuraisuutta proletariaatin ja talonpoikaiston välillä, tshervontsin

kurssin laskua ja loppujen lopuksi realipalkan alenemista; b) opposition ehdotus talonpoikaiston mahdollisimman suuresta veropuristuksesta, mikä ei voisi olla aiheuttamatta rakoilua työläisten ja talonpoikain liitossa.

Konferenssi on sitä mieltä, että oppositioblokin politiikka talonpoikaistoon nähden ei vastaa maan teollistamisen ja proletariaatin diktatuurin etuja.

c) **Taistelu puoluekoneistoa vastaan byrokratisminvastaisen taistelun varjolla puolueessa.** Puolue lähtee siitä, että puoluekoneisto ja puolueen jäsenjoukot muodostavat yhden kokonaisuuden, että puoluekoneisto (Keskuskomitea, Keskuskontrollikomitea, puolueen aluejärjestöt, läänikomiteat, piirikuntakomiteat, kihlakuntakomiteat, solujen byroot j.n.e.) muodostaa koko puolueen johtavan aineksen, että puoluekoneistoon kuuluu proletariaatin paras väki, jota saa ja pitääkin arvostella virheistä, jota saa ja pitääkin „verestää“, mutta jota ei saa panetella, ellei haluta hajoittaa puoluetta ja jättää sitä aseettomaksi.

Oppositioblokki päinvastoin lähtee puolueen jäsenjoukkojen ja puoluekoneiston vastakkain asettamisesta, se yrittää alentaa puoluekoneiston johtavaa merkitystä supistaen sen tehtävät pelkästään rekisteröitsijän ja propagandistin tehtäviksi, se usuttaa puolueen jäsenjoukkoja puoluekoneistoa vastaan ja häpäisee siten puoluekoneistoa, heikentäen sen asemaa valtion johtamisessa.

Konferenssi on sitä mieltä, että oppositioblokin tällainen politiikka, jolla ei ole mitään yhteistä leninismillä kanssa, voi johtaa vain puolueen aseistariisumiseen sen taistelussa valtiokoneiston byrokratismia

vastaan, tämän koneiston todelliseksi uudistamiseksi ja siis proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi.

d) Taistelu puolueessa vallitsevaa „komentoa“ vastaan puolueen sisäisen demokratian puolesta taistelemisen varjolla. Puolue lähtee siitä, että „se, joka vähänkään heikentää proletariaatin puolueen rautaista kuria (varsinkin proletariaatin diktatuurin aikana), se auttaa todellisuudessa porvaristoa proletariaattia vastaan“ (Lenin, XXV osa, s. 190), että puolueen sisäistä demokratiaa ei tarvita puolueen proletaarisen kurin heikentämiseksi ja hajoittamiseksi, vaan sen lujittamiseksi ja vankentamiseksi, että proletariaatin diktatuuri ei ole mahdollista ilman rautaista kuria puolueessa, ilman lujaa komentoa puolueessa, joka komento nauttii proletariaatin miljoonajoukkojen myötätuntoa ja tukea.

Oppositioblokki päinvastoin lähtee puolueen sisäisen demokratian asettamisesta puoluekurin vastakohdaksi, sotkee ryhmä- ja ryhmittymävapauden puolueen sisäisen demokratian kanssa ja yrittää käyttää tätä tällaista demokratiaa puoluekurin hajoittamiseen ja puolueen yhtenäisyyden horjuttamiseen. Luonnollista on, että oppositioblokin kehoitus taisteluun puolueessa vallitsevaa „komentoa“ vastaan, mikä todellisuudessa johtaa ryhmä- ja ryhmittymävapauden puolusteluun puolueessa, on juuri se kehoitus, johon maamme proletariaatinvastaiset ainekset innokkaasti tarrautuvat kuin pelastusankkuriin pelastuakseen proletariaatin diktatuurin komennolta.

Konferenssi on sitä mieltä, että oppositioblokin taistelu puolueessa vallitsevaa „komentoa“ vastaan, jolla taistelulla ei ole mitään yhteistä leninismin

organisatooristen periaatteiden kanssa, voi johtaa vain puolueen yhtenäisyyden horjuttamiseen, proletariaatin diktatuurin heikentämiseen ja niiden proletariaatinvastaisten voimien valloilleen päästämiseen maassa, jotka yrittävät heikentää ja hajoittaa diktatuuria.

Erääksi puoluekurin hajoittamisen ja puolueen sisäisen taistelun kärjistämisen keinoksi oppositio-blokki on valinnut yleisliittolaisen väittelyn menetelmän, jonka (väittelyn) se yritti saada väkisin aikaan kuluvan vuoden lokakuussa. Pitäen välttämättömänä erimielisyyksiä koskevien kysymysten vapaan pohtimisen puolueemme teoreettisissa aikakauslehdissä ja tunnustaen puolueen jokaisella jäsenellä olevan oikeuden arvostella vapaasti puolueetyömme epäkohtia, konferenssi muistuttaa samalla mieliin Leninin sanat siitä, että puolueemme ei ole väittelyklubi, vaan proletariaatin taistelujärjestö. Konferenssi on sitä mieltä, että yleisliittolainen väittely voidaan katsoa välttämättömäksi vain siinä tapauksessa, jos: a) tämän välttämättömyyden tunnustavat ainakin muutamat paikalliset puoluejärjestöt lääni- tai aluejärjestöjen mitassa; b) jos Keskuskomiteassa ei ole riittävän vahvaa enemmistöä puoluepolitiikan tärkeimmissä kysymyksissä; c) jos siitä huolimatta, että Keskuskomiteassa on vahva, määrätyllä kannalla oleva enemmistö, Keskuskomitea pitää kuitenkin välttämättömänä tarkistaa politiikkansa oikeellisuutta puolueessa pidettävän väittelyn avulla. Kaikissa näissä tapauksissa yleisliittolainen väittely voidaan aloittaa ja pitää vasta sen jälkeen, kun Keskuskomitea on tehnyt siitä vastaavan päätöksen.

Konferenssi toteaa, että silloin, kun oppositioblokki vaati yleisliittolaisen väittelyn avaamista, ei ollut olemassa ainoatakaan näistä ehdoista.

Siksi konferenssi on sitä mieltä, että puolueen Keskuskomitea teki aivan oikein todetessaan väittelyn epätarkoituksenmukaiseksi ja tuomitessaan oppositioblokin sen yrittäessä vetää puoluetta väkisin yleisliittolaiseen väittelyyn kysymyksistä, jotka puolue oli jo ratkaissut.

Yhteenvetona oppositioblokin käytännöllisen ryhmäohjelman analyysistä konferenssi toteaa, että tuo ohjelma merkitsee oppositioblokin kääntymistä pois proletaarisen vallankumouksen luokkalinjalta kansainvälisen ja sisäisen politiikan tärkeimmissä kysymyksissä.

III

OPPOSITIOBLOKIN „VALLANKUMOUKSELLISET“ PUHEET JA OPPORTUNISTISET TEOT

Oppositioblokin luonteenomaisena erikoisuutena on se seikka, että ollen todellisuudessa sosialidemokraattinen poikkeama puolueessamme ja puolustaen todellisuudessa opportunistista politiikkaa se yrittää silti pukea esiintymisiään vallankumoukselliseen fraseologiaan, yrittää arvostella puoluetta „vasemmalta“, yrittää pukeutua „vasemmistolaisuuden“ viittaan. Tämä seikka on selitettävissä sillä, että kommunistiset proletarit, joihin oppositioblokki pääasiassa vetoaakin, ovat maailman kaikkein vallankumouksellisimpia proletareja, että vallankumouksellisten perinteiden hengessä kasvatettuina ne eivät yksinkertaisesti rupea kuunte-

lemaan avoimesti oikeistolaisia arvostelijoita, minkä vuoksi oppositioblokin, saadakseen kaupatuksi opportunistisen tavaransa, on annettava sille vallankumouksellisuuden leima, tietäen hyvin, että ainoastaan sellaisella konstilla se voi saada vedetyksi vallankumouksellisten proletaarien huomion puoleensa.

Mutta koska oppositioblokki on kuitenkin sosialidemokraattisen poikkeaman toteuttaja, koska se todellisuudessa puolustaa opportunistista politiikkaa, niin oppositioblokin puheet ja teot joutuvat alituisesti ristiriitaan keskenään. Siitä johtuu oppositioblokin toiminnan sisäinen ristiriitaisuus. Siitä johtuu ero sanojen ja tekojen välillä, vallankumouksellisten fraasien ja opportunististen tekojen välillä.

Oppositio arvostelee kirkuvasti puoluetta ja Komin-ternia „vasemmalta“ ja samalla kehoittaa tarkistamaan yhteisrintamataktiikan, hajoittamaan Englantilais-Venäläisen komitean, loittonemaan ammattiliitoista, vaihtamaan ne uusiin, „vallankumouksellisiin“ järjestöihin, luullen kaikella sillä vievänsä eteenpäin vallankumousta, mutta todellisuudessa siitä koituu Thomasin ja Oudégeestin auttamista, kommunististen puolueiden eristämistä ammattiliitoista, maailman kommunismin asemien heikentämistä, — siis vallankumouksellisen liikkeen hidastuttamista. Sanoissa he ovat „vallankumouksellisia“, mutta todellisuudessa Thomasien ja Oudégeestien apureita.

Oppositio „höyhentää“ kovalla melulla puoluetta „vasemmalta“ ja samalla vaatii korottamaan teollisuustavaroiden tehtaanhintoja luullen jouduttavansa siten teollistamista, vaikka todellisuudessa sellainen saattaisi sekasortoon sisäiset markkinat, rikkoisi

teollisuuden ja talonpoikaistalouden liittoyhteyden, alentaisi tshervontsin kurssia, alentaisi realipalkkaa ja horjuttaisi siis kaikenlaista teollistamista. Sanoissa he ovat teollistajia, mutta todellisuudessa teollistamisen vastustajien apureita.

Oppositio syyttää puoluetta haluttomuudesta taistella valtiokoneiston byrokraattisuutta vastaan ja samalla kehoittaa korottamaan tehtaanhintoja nähtävästi luullen, ettei tehtaanhintojen korottamisella ole mitään tekemistä valtiokoneiston byrokraattisuuden kanssa, mutta todellisuudessa asia on niin, että siitä olisi tuloksena valtion talouskoneiston täydellinen bykrokratisoituminen, sillä korkeat tehtaanhinnat on varma keino, joka kuihduttaa teollisuuden, muuttaa sen ansarikasviksi ja bykrokratisoi talouskoneiston. Sanoissa he ovat bykrokratismia vastaan, mutta todellisuudessa valtiokoneiston bykrokratisoinnin kannattajia ja toteuttajia.

Oppositio pitää melua ja suurta ääntä yksityispääomaa vastaan ja samalla kuitenkin kehoittaa ottamaan valtion pääomat pois kiertokulusta teollisuuden hyväksi luullen siten järkyttävänsä yksityispääomaa, mutta todellisuudessa siitä olisi tuloksena yksityispääoman kaikinpuolinen lujittaminen, sillä valtion pääomien poistaminen tavaran kiertokulusta, joka on yksityispääoman pääasiallinen toiminta-ala, ei voi johtaa muuhun kuin kauppatoimen luovuttamiseen täydellisesti yksityispääoman haltuun. Sanoissa he taistelevat yksityispääomaa vastaan, mutta todellisuudessa auttavat yksityispääomaa.

Oppositio kirkuu puoluekoneiston rämettymisestä, mutta todellisuudessa asia on niin, että kun

Keskuskomitea asettaa kysymyksen erään todella rämettyneen kommunistin, hra Ossovskin erottamisesta, niin oppositio osoittaa mitä suurinta lojaalisuutta tätä herraa kohtaan äänestämällä hänen erottamistaan vastaan. Sanoissa he ovat rämettymisen vastustajia, mutta todellisuudessa edistävät ja puolustavat rämettymistä.

Oppositio on pitänyt kovaa ääntä puolueen sisäisestä demokratiasta ja vaatinut samalla yleisliittolaista väittelyä luullen siten toteuttavansa puolueen sisäistä demokratiaa, mutta todellisuudessa osoittautuikin, että tyrkyttäessään puolueen valtavalle enemmistölle mitättömän vähemmistön nimessä väittelyä, oppositio rikkoi mitä törkeimmin yleensä kaikkea demokratiaa. Sanoissa he ovat puolueen sisäisen demokratian kannalla, mutta todellisuudessa rikkovat kaikkinaisen demokratian peruseriaatteita.

Nykyisellä kärjistyneen luokkataistelun kaudella työväenliikkeessä voi olla vain jompikumpi kahdesta mahdollisesta politiikasta: joko menshevismin politiikka tai leninismin politiikka. Sen, että oppositioblokki yritti asettua väliasemiin kahden vastakkaisen linjan väliin verhoten itseään „vasemmistolaisella“, „vallankumouksellisella“ fraseologialla ja kärjistämällä arvostelua NKP(b):tta vastaan, piti johtaa ja se todella johtikin oppositioblokin luisumaan leninismin vihollisten leiriin, menshevismin leiriin.

NKP(b):n ja Kominternin viholliset tuntevat, mikä arvo on oppositioblokin „vallankumouksellisella“ fraseologialla. Siksi ne sivuuttavat kokonaan tämän merkityksettömän fraseologian ja ylistelevät yksimielisesti oppositioblokkia sen epävallankumouksellisista

teoista siepaten itselleen, omaksi tunnukseksi, opposition tunnuksen taistelusta NKP(b):n ja Komin-ternin peruslinjaa vastaan. Ei voida pitää sattumana sitä seikkaa, että eserrät ja kadetit, venäläiset menshevikit ja saksalaiset „vasemmisto“-sosialidemo-kraatit, — että kaikki he ovat nähneet mahdolliseksi tuoda avoimesti ilmi kannatuksensa oppositioblokin taistelulle puoluettamme vastaan laskelmoiden siten, että oppositioblokin taistelu johtaa hajaannukseen ja hajaannus päästää valloilleen maamme proletariaa-tinvastaiset voimat vallankumouksen vihollisten riemuksi.

Konferenssi on sitä mieltä, että puolueen on kiinnitettävä erikoista huomiota oppositioblokin „vallankumouksellisen“ naamioitumisen paljastami-seen ja sen opportunistisen olemuksen esiinvetä-miseen.

Konferenssi on sitä mieltä, että puolueen on varjeltava riviensä yhtenäisyyttä kuin silmäterää, pitäen puolueemme yhtenäisyyttä tärkeimpänä vasta-myrykkynä vallankumouksen vihollisten kaikkia ja kaikenlaisia vastavallankumouksellisia hankkeita vastaan.

IV

JOHTOPÄÄTÖKSET

Yhteenvetona puolueen sisäisen taistelun tähän-astisesta vaiheesta NKP(b):n XV konferenssi toteaa, että puolue on näyttänyt tässä taistelussa valtavan aatteellisen kasvunsa, torjunut horjumatta opposition periaatteelliset katsomukset ja saanut nopean ja rat-

kaisevan voiton oppositioblokista pakottaen sen luopumaan julkisesti ryhmäkuntalaisuudesta ja tekemään pesäeron ilmeisen opportunistisista ryhmittymistä NKP(b):ssa ja sen ulkopuolella.

Konferenssi toteaa, että oppositioblokin yrittäessä vetää puolue väittelyyn ja horjuttaa sen yhtenäisyyttä puolueen jäsenjoukot ovat liittyneet entistä tiukemmin Keskuskomitean ympärille, eristäneet siten opposition ja turvanneet niinmuodoin puolueemmerivien todellisen yhtenäisyyden.

Konferenssi on sitä mieltä, että Keskuskomitea on voinut saavuttaa nämä menestykset vain puolueen laajojen jäsenjoukkojen aktiivisesti kannattaessa sitä, että se aktiivisuus ja tietoisuus, jota puolueen jäsenjoukot ovat osoittaneet taistelussa oppositioblokin hajoitustoimintaa vastaan, on paras todistus siitä, että puolue elää ja kehittyy todellisen puolueensisäisen demokratian perustalla.

Hyväksyen kokonaan ja täydellisesti Keskuskomitean politiikan sen taistelussa yhtenäisyyden turvaamiseksi konferenssi on sitä mieltä, että puolueen tehtävät vastaisuudessa ovat seuraavat:

1) On valvottava, että se saavutettu minimi, mikä on välttämätöntä puolueen yhtenäisyyttä varten, tulisi todellakin toteutetuksi elämässä.

2) On käytävä päättäväistä aatteellista taistelua sosialidemokraattista poikkeamaa vastaan puolueessamme selittämällä joukoille oppositioblokin periaatteellisten katsantokantojen virheellisyyttä ja vetämällä päivänvaloon noiden katsantokantojen opportunistinen sisältö, verhottakoonpa sitä kuinka „vallankumouksellisilla“ fraaseilla tahansa.

3) On pyrittävä siihen, että oppositioblokki tunnustaisi katsantokantojensa virheellisyyden.

4) On kaikin keinoin varjeltava puolueen yhtenäisyyttä ehkäisemällä kaikki ja kaikenlaiset ryhmäkuntalaisuuden uudistamis- ja kurinrikkomisyrietykset.

„Pravda“ № 247,
lokakuun 26 pnä 1926